

OBRES PREMIADES AL CONCURS LITERARI:

- CATEGORIA A: **Martina Cots Costa**
- CATEGORIA B: **Desert**
- CATEGORIA C: **Montserrat Dilme Jordà**

CATEGORIA A: Martina Cots Costa

EL POEMA DE SANT JORDI

Jo mai no havia cregut en els follets tot i que el meu avi sempre m'explicava que, a les impremtes, n'hi havia uns que com a trapellaria per a fer enrabiada la gent, canviaven, afegien o esborraven algunes lletres o paraules en els llibres que imprimien. El meu avi també diu que ara, com que molta gent té un ordinador a casa, els follets també n'hi fan de malifetes : esborrant els arxius, perdent correus electrònics, posant virus... fent que a molts se'ns acabi la paciència davant de l'ordinador .

Jo me l'escoltava, però passava d'aquestes llegendes, que per a mi eren històries imaginàries.

Un dia, a classe, ens varen demanar que fèssim un poema sobre la nostra escola. Havia de ser com a mínim de vuit versos. També l'havíem de passar a l'ordinador per poder-lo publicar a la revista de l'escola que només sortia un cop l'any, per la diada de Sant Jordi. A mi se'm va acudir fer-lo de deu versos. Després de pensar-hi una bona estona em va sortir això:

“L'escola que ens ha educat,
l'escola que ens ha ensenyat,
amb el mestre treballlem ,
i els deures li presentem.
Hi hem passat molts nens i nenes,
que amb molts treballs i penes,
anirem a l'institut,
per fer un curs desconegut.
Jo crec que serà millor,
estudiar de bo de bo ”.

Estava molt satisfeta de la feina feta: trobava que m'havia sortit un poema rodó. Ja era molt tard i els pares em varen dir que sopés i que anés a dormir de seguida que si no , l'endemà no m'aixecaria i faria tard a escola. Vaig deixar el poema sobre la taula de fusta que tenim al menjador i me'n vaig anar a dormir tal com m'havien dit els pares. L'endemà al matí em vaig llevar i sense mirar el poema me'l vaig posar a dins de la carpeta. A l'escola el varen publicar sense ni mirar-lo ni corregir-lo. Quan ja tenien la revista preparada a punt de repartir ens varen fer llegir el poema. A mi em va tocar ser la

primera... ja tenia prou vergonya, com perquè quan comencés a llegir m'adonés que algú m'havia canviat el poema, però ja no podia parar! Vaig començar a llegir amb veu alta i clara mentre no m'adonava de les bestieses que deia:

“L'escola, no us ho he explicat,
l'escola és com un pa torrat,
amb el mestre ens el preparem,
i molta nocilla hi posem.
N'hem menjat molts nens i nenes,
que amb morro de totes menes,
no anirem a l'institut,
ni passant per un embut.
Jo crec que serà millor,
menjar-se un bon bombó”.

A mesura que l'anava llegint, cada cop més fluixet, notava que m'anava posant vermella i que els meus companys no paraven de riure. Quan vaig acabar, ben suada, em van venir al cap les històries que m'explicava l'avi... i només se'm va acudir dir-li al mestre:

- Jo no crec amb els follets, però aquesta vegada hi hauré de creure...

Llavors encara sentia com els meus companys reien més fort i entre mig de tanta rialla vaig poder sentir una riatlleta fina i malvada, que pretenia ser divertida però que, en aquells moments, a mi no em feia cap mena de gràcia.

L'endemà, el dia de Sant Jordi, passejava per les parades de llibres i n'anava comprant alguns dels que m'agradaven més. De cop, vaig veure que s'acostava una meua companya amb els seus pares dient:

- Mira pare, mira mare, aquesta és la nena que ha escrit aquell poema!
- Doncs et felicito és un poema molt divertit – va dir-me el seu pare.
- Quan penses fer-ne un altre? Ens hem fet un tip de riure!- va insistir la seva mare.

Jo vaig contestar com vaig poder mentre pensava:

- Doncs si no m'ajuden els follets no sé com ho faré !

CATEGORIA C: Montserrat Dilme Jordà

VES PER ON !

Vet aquí que després de set anys, torno a tenir gos. Viure en un entresol amb una àmplia terrassa m'ha atorgat tots els números de la rifa. Quan la Sílvia va decidir anar-se'n a viure amb en Pol, no comptava que ell es tancaria en banda davant la proposta de quedar-se a l'estudi d'ella. En això he de donar la raó al noi; amb prou feines hi cabien ella i el gos. Però el que la va decebre més, va estar que la comunitat de veïns del bloc del nou pis que decidiren llogar, no admetessin de cap manera, en Dic. Es veu que tenen unes rigoroses normes de convivència, establertes des de fa anys, i no estan disposats que ningú les trenqui, i molt menys una nova llogatera.

En primer lloc, evidentment, intentà endossar el gos a la seva mare. Però la Beatriu viu en un tercer de setanta-cinc metres quadrats amb un esquifit balcó i la Sílvia va haver de descartar tota possibilitat d'encabir-li-ho. Tot i així em sembla que el marxant d'art, amb qui ara viu la meva ex, hi ha tingut molt a veure. Pel que he pogut esbrinar, a través de la meva filla, es veu que és molt polit l'home i, sens dubte, compartir pis amb un animal gros com aquest trencaria els seus esquemes d'una llar tranquil·la i acollidora. En fi, hauré d'aprendre, una altra vegada, a avenir-me amb en Dic. De moment l'única cosa bona que n'he tret han estat les entendriores mostres d'agraïment de la Sílvia. Ella mai no se n'hauria desempallegat per pròpia voluntat; el té des de que va fer els dotze anys. A més, m'imagino que la seva companyia la va ajudar molt d'ençà que la Bea i jo ens vam separar.

En Dic només menja i dorm cosa que, segons diu el veterinari, és el que li toca de fer: "ha arribat a la vellesa i es comporta com ho fariem nosaltres amb vuitanta anys". Pobre ! No hi ha manera que vulgui sortir de casa i el màxim que he aconseguit és arrossegar-lo fins a la terrassa i obligar-lo a donar-hi tres o quatre voltes cada matí. En Dic no borda mai, gràcies a Déu, no sé si per mandra o perquè ja no recorda com es fa. Es nota que la Sílvia se n'ha ocupat bé perquè encara conserva un pèl molt blanc i suau i una boca que ja m'agradaria per a mi. Sovint el veig menjar-se les galetes (recomanades pel veterinari) amb una desgana desconcertant. Ara per ara, encara em costa parlar-hi. De mica en mica aprenc a renyar-lo quan no menja, o li comunico que toca la passejada matinal per la terrassa, o li dono la bona nit i el bon dia. Ell, sempre alça les orelles, em mira amb uns

ulls tristos, com envidriats, i es torna a quedar ajagut a la catifa. Suposo que encara no deu entendre perquè no hi ha la Sílvia. He quedat amb ella que passarà cada divendres plegant de treballar, perquè no s'enyori tant , i viceversa és clar. A mi ja m'està bé, molt bé, així veuré la meva filla més sovint. No acabo d'entendre perquè ha decidit, tan sobtadament, anar-se'n a viure amb el drogo d'en Pol. De fet, amb vint-i-sis anys ja és prou grandeta per a prendre les seves pròpies decisions. Però en Pol no em fa el pes. Des del primer dia que el vaig conèixer li vaig veure un no sé què que no em va agradar. La Bea diu que tots fem el mateix perquè no volem acceptar que els fills se'ns han fet grans. Segur que té raó, però continuo opinant que en Pol no fa per a ella; de moment encara no li he descobert cap virtut i, en canvi, li trobo mil defectes i això que jo sóc una persona molt tolerant i agradable (la Bea sempre m'ho deia) i tinc molt bon concepte de tothom d'entrada...

Durant aquests vuit mesos, en Dic ha estat el company perfecte. Gairebé sempre passa desapercebut, però sé que hi és i això em conforta d'una forma que mai no m'hauria imaginat. De feina me'n dóna ben poca i l'he convertit en el coixí on hi aboco totes les meves cabòries. Li explico, per exemple, que a la feina m'he tornat a discutir amb l'Arnau perquè sempre ocupa la meua plaça de pàrking, o que a la travessa d'aquesta setmana només n'he encertats vuit , o que la Sílvia vindrà a sopar amb en Pol . Fins i tot li he explicat que, a la fi, ahir vaig conèixer aquella dona que em trobo sovint a la cafeteria. Em dóna la sensació, ara que hi penso, que quan li'n parlo, hi posa més interès; a part d'alçar les orelles, s'està una bona estona assegut i decanta el cap una mica, com si m'estigués fent una pregunta. Potser només és el meu to de veu el que l'encurioseix. Tant se val! Precisament avui he coincidit amb ella just a l'entrada de la cafeteria i jo li he obert la porta i l'he deixada passar davant. M'ha somrigut i jo he decidit, m'he assegut al tamboret del seu costat. Hem parlat breument del temps (tema universal) i, frisós per a continuar la conversa, m'he atrevit a parlar-li del gos. Ves per on ella també en té un, un "petaner" molt cridaire , s'ha queixat. Em sembla que la cosa rutlla prou bé i, tot i que només en sé el nom (Anna) em veig amb cor de temptejar el terreny.

Quan la Sílvia m'ha trucat, sanglotant trasbalsada, m'he espantat. Però quan a la fi he entès el que em deia, me n'he alegrat. Sé que no està bé, perquè la meva obligació com a pare és compadir-la i fer-li costat, però què voleu que us digui ? Crec sincerament que estarà més bé sola que no pas amb aquell babau. Treure'm en Pol del davant ha estat com desempallegar-me d'una nosa i m'ha alegrat el dia. Amb ella m'he mostrat corprès i trist, només faltaria. Aquesta vegada he estat jo el primer en assabentar-me d'un fet relacionat amb la meva filla i em sento increïblement satisfet , important, fins i tot. A hores d'ara el més probable és que la nena ja hagi trucat a la Bea, però seré jo qui estarà al seu costat per amoixar-la. La Bea torna a ser de viatge. Es veu que ha agafat gust a això d'acompanyar en Sebastià en els seus viatges de negoci. En "Sebas" li diuen la Bea i la Sílvia. Jo, per si de cas, continuaré anomenant-lo amb el nom sencer; no vull mostrar-li massa confiança. He de reconèixer que, quan la Bea me'l presentà aquell dia al super, em vaig sentir menyspreable per haver-lo jutjat tan frívolament al principi. I és que, com solia dir-me ella, sóc massa matusser a vegades. .

Tot això de la nena, ho acabo d'explicar a en Dic però ha continuat quiet, mig endormiscat i no he pogut encomanar-li ni un bri de la meva preocupació (o de la meva alegria, segons com es miri) i m'he sentit decebut. Un lleu moviment de cua ja m'hauria fet content. Però què caram en puc esperar d'un gos vell i mandrós ?

Aquest matí la Sílvia s'ha instal·lat a casa. "És una solució provisional" s'ha afanyat a advertir-me en veure el meu entusiasme, i jo he mentit dient-li que ja ho suposava. La veig molt ensopida i ha sortit de casa amb les ulleres de sol posades per amagar les empremtes del plor. Estic content de tenir-la aquí. Diu que s'estima més viure amb mi perquè de passada pot tenir en Dic i a mi em sembla perfecte. Sé, però, que abans ha intentat tornar a l'antic estudi. Ha fet tard perquè el tenen llogat des de fa mesos. Així que jo, com sempre, sóc la darrera branca on s'agafa, però tant se me'n dona ; de retruc hi surto guanyant.

Hem quedat que aquest vespre me n'ocuparé jo del sopar. Els dissabtes té torn de tarda a l'hospital i mai no sap a quina hora podrà sortir-ne. De passada, si m'hi veig amb cor, li parlaré de l'Anna. I si ella ho creu oportú em podrà parlar de la ruptura amb en Pol,

encara que no sé si ara podré guardar-me l'opinió que en tinc.

La nena ja deu donar per fet que el sopar no serà res de l'altre món. Pa amb tomàquet acompanyat per un bon assortit d'embotits i un vi que es pot considerar acceptable , ja li estarà bé. En Dic ha estat molt ensopit durant tota la tarda. Fa estona que no es mou de la catifa i ni tan sols no badalla com sol fer sempre a aquesta hora. “Dic ! a partir d'avui tindrem la Sílvia aquí!” “Dic! Dic...! Ostres no...! Avui no !... No m'ho facis això ! Diic ! ...Diixiiiiic !

Montserrat Dilmé